

[Svend Erik Hovmand]

karakter normalt i vores afdeling vil tage så og så lang tid, dette, at befolkningen har noget at disponere efter, tror jeg har overordentlig stor værdi.

Dette er ikke nogen heksejagt mod offentligt ansatte, snarere tværtimod: det er et forsøg på at gøre livet lettere for den offentlige sektor. Langt de fleste sager behandles jo rimeligt og fornuftigt, men vi har desværre også eksempler på – jeg har fremdraget nogle af dem her og synes, vi under udvalgsarbejdet skulle supplere med yderligere – at sager har været urimeligt længe undervejs; miljøministeren har jo netop, som jeg omtalte det for et øjeblik siden, fremdraget et af disse eksempler. Den enkelte boger må have noget at kunne rette sig efter, må have noget at kunne disponere efter.

Fru Winnie Møller peger på, at vi også i folketinget har et medansvar, og det vil jeg meget gerne medgive fru Winnie Møller. Der er ingen tvivl om, at vi i langt højere grad, end tilfældet har været, bør være opmærksomme på denne side af sagen.

Der er heller ingen tvivl om, at vi fralægger os et større og større ansvar i denne sal, når vi i stigende omfang, som tilfældet jo har været i det seneste år, vedtager flere og flere bemyndigelseslove. Dermed lægger vi ansvaret over til centraladministrationen og ministre, der gennem cirkulærer og andre bestemmelser også er med til at bidrage til denne langsommelige sagsbehandling. Vi har altså et ansvar i denne sal, og jeg er enig med fru Winnie Møller i, at vi i højere grad bør tage vare på dette ansvar.

Endelig skal jeg sige til fru Aase Olesen, som påpeger spørgsmålet om lovforslag vedrørende en ny forvaltningslov, at vi foreløbig ikke ved, om den kommer; vi ved, at der er et udkast klar, men vi ved ikke præcis, om vi kan forvente en vedtagelse af en sådan lov til næste år. Vi ved heller ikke præcis, hvad den vil komme til at indeholde netop på dette felt. Hr. Wilhjelm var inde på et af områderne, nemlig spørgsmålet om underretningspligt, og spørger – berettiget, synes jeg – ministeren, hvorfor man dog ikke allerede nu kunne gennemføre dette.

Jeg har den opfattelse, at vi nu i mange år har ventet forgæves på en lov om dette område. Vi har, hver eneste gang vi har diskuteret spørgsmålet, fået stillet i udsigt, at vi venter på en forvaltningsreform. Jeg mener ikke,

at der sker noget ved at tage netop dette område ud og behandle det særskilt og gennemføre det i år. Jeg synes, mange eksempler tyder på, at det kan være stærkt nødvendigt.

Jeg skal afslutningsvis henvise til en henvendelse, som folketinget har modtaget fra De Samvirkende Invalideorganisationer i Danmark, som meget kraftigt understreger værdien af at få gennemført et sådant lovforslag så hurtigt som muligt.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg tror, vi alle sammen meget hurtigt kan blive enige om, at sagerne, især hvor personlige interesser er involveret, bør afgøres så hurtigt som muligt, og jeg er helt sikker på, at vi alle sammen kan finde eksempler på, at vi synes, det ikke er sket.

Men det er jo ikke det afgørende for os i dag; det afgørende for os er at finde ud af, hvad den enighed kan bruges til, hvad den kan lade sig udmønte i, hvilke midler vi kan finde frem til for at undgå en uheldig tilstand, og dér er problemet simpelt hen, om det er et egnet middel i en lov at skrive, at der skal ske en sagsbehandling inden for visse bestemte fastsatte frister.

Det er, som om vi en gang imellem tillægger loven en virkning, som den meget dårligt kan have. Lad mig give et eksempel: jeg tror, vi alle sammen er enige om, at berammelsestiderne i landsretterne er for lange. Det er personligt meget urimeligt, kan man godt sige, for arrestanter at sidde i månedsvis og vente på, at der bliver plads. Det er vel egentlig mere urimeligt end for den, der venter på en byggetilladelse, som hr. Svend Erik Hovmand nævnte det.

Kunne vi så ikke bare skrive i en lov: sager i landsretten skal behandles senest 14 dage efter, at de er indbragt for landsretten? Det kunne vi da godt skrive, men det ville ikke hjælpe noget, for når man ikke kan behandle dem hurtigere, end man kan, i landsretten, er det jo på grund af mangel på dommere og afdelinger, og den mangel afhjælper vi jo ikke blot ved i en lov at skrive, at sagen skal være færdigbehandlet i løbet af 14 dage.

Derfor må vi spørge os selv, om selve det at skrive noget af den karakter, som hr. Svend Erik Hovmand efterlyser – og jeg forstår godt hans motiver – er tilstrækkeligt.